

Sygn. akt **I C 1254/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **S. R.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **S. R.** na rzecz powoda **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.** kwotę **2.079,62 złotych** (dwa tysiące siedemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt dwa grosze), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.037,70 złotych (dwa tysiące trzydzieści siedem złotych siedemdziesiąt groszy) od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego **S. R.** na rzecz powoda **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.** kwotę **674,76 złote** (sześćset siedemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od powoda **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni** kwotę **105,30 złotych** (sto pięć złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez kuratora tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygnatura akt: I C 1254/17

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko S. R. domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 17.829,31 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10 % rocznie, nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP, liczonymi od dnia 8 maja 2017r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że przysługuje mu wobec pozwanego wymagalna wierzytelność wynikająca z umowy o kartę kredytową C. z dnia 18 grudnia 2007r. Wobec braku spłaty zobowiązania zgodnie z harmonogramem spłaty i opóźnienia w płatności minimum dwóch wymagalnych rat, powód skutecznie wypowiedział umowę i roszczenie stało się wymagalne z dniem 10 kwietnia 2017r. Na dochodzoną kwotę składają się: kwota 17.622,01 zł z tytułu niespłaconej należności głównej, kwota 81,77 zł z tytułu odsetek umownych ustalonych w regulaminie Karty Kredytowej C. w wysokości 10 % rocznie od kwoty 17.622,01 zł naliczone do dnia 11 kwietnia 2017r. oraz kwota 125,53 zł z tytułu odsetek umownych w wysokości 10 % w skali roku za opóźnienie za okres od 12 kwietnia 2017r. do 7 maja 2017r.

(pozew k. 2-4)

W odpowiedzi na pozew kurator procesowy ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wniósł o oddalenie powództwa.

W pierwszej kolejności podniesiono, że klauzula dopuszczająca możliwość automatycznego przedłużania umowy o kolejny czas niedookreślony narusza interesy konsumenta.

Nadto, powód nie wykazał, na jaki okres umowa została zawarta oraz aby rzeczywiście doszło do jej przedłużenia.

Zdaniem kuratora z umowy nie wynika, jaka kwota została przekazana do dyspozycji pozwanego, zaś z załączonych dokumentów nie wynika dochodzona przez powoda kwota. Nadto, kurator zarzucił, że powód nie przedstawił regulaminu Karty Kredytowej C., z którego wynikałaby dopuszczalność naliczania odsetek umownych.

Zdaniem kuratora powód nie wykazał, że wypowiedział umowę pozwanemu, co skutkowałoby wymagalnością roszczenia, w szczególności nie udowodnił, że pozwany zalegał z zapłatą za co najmniej dwa okresy rozliczeniowe, a także że wezwał pozwanego do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia.

Z ostrożności kurator podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że roszczenie uległo przedawnieniu z upływem dwóch lat od dnia, w którym karta kredytowa utraciła ważność.

(odpowiedź na pozew k. 81-85)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 2007 r. – na wniosek pozwanego – pomiędzy powodem Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., a pozwanym S. R. została zawarta umowa o kartę kredytową C.. Na podstawie tej umowy powód zobowiązał się wydać pozwanemu kartę uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytu na warunkach określonych w umowie oraz (...) Banku (...) S.A.

Zgodnie z § 2 umowa została zawarta na okres ważności karty i była automatycznie przedłużana na okresy ważności kolejnych kart, chyba że klient poinformuje bank o zamiarze jej nieprzedłużania na co najmniej 30 dni przed upływem okresu ważności aktualnie posiadanej karty, lub bank poinformuje pisemnie klienta, na ostatni podany przez niego adres do korespondencji, o zamiarze jej nieprzedłużania, na co najmniej 30 dni przed upływem okresu ważności aktualnie posiadanej karty.

Wedle § 4 ust. 1 bank niezwłocznie rozlicza spłaty zadłużenia. W myśl § 4 ust. 2 klient jest zobowiązany do co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty, w wysokości wskazanej w wyciągu. Spłata powinna nastąpić nie później niż w terminie wskazanym w wyciągu, który nie może być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia przez bank wyciągu. Klient spłaca całość zadłużenia najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia umowy. W przypadku przekroczenia limitu kredytu klient niezwłocznie spłaca kwotę przekraczającą limit kredytu oraz uiszcza opłatę za to przekroczenie, w wysokości określonej w Tabeli Opłat i Prowizji.

Zgodnie z § 9 bank dokonuje comiesięcznego udostępnienia wyciągu listem, lub, na żądanie klienta, w formie elektronicznej. W przypadku nieotrzymania wyciągu w danym miesiącu lub stwierdzenia w wyciągu niezgodności salda, klienta zwraca się do banku, nie później niż w terminie 14 dni od daty otrzymania wyciągu lub spodziewanej daty jego otrzymania, by ustalić prawidłową wysokość zadłużenia, nie zwalnia go to z obowiązku dokonania spłaty minimalnej kwoty do zapłaty w terminie określonym w § 4 ust. 2.

Stosownie do § 14 ust. 2 bankowi przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy, w każdym czasie, z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia w przypadkach określonych w bezwzględnie obowiązujących przepisach prawa, a w szczególności w razie niezapłacenia przez klienta, w terminie wskazanym na wyciągu, który nie może być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia wyciągu, pełnych minimalnych kwot do zapłaty za co najmniej 2 okresy rozliczeniowe, po

uprzednim pisemnym wezwaniu klienta do zapłaty zaległych kwot w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia.

(dowód: umowa o kartę kredytową C. k. 27, wniosek k. 24v)

Zgodnie z § 19 Regulaminu Kart Kredytowych C. w przypadku skorzystania przez klienta z Planu Spłat Ratalnych (...) spłata kredytu zaciągniętego w ramach limitu kredytu może być rozłożona na 6, 9, 12, 18 lub 24 miesięcznych rat lub na inną liczbę rat ustaloną między bankiem a klientem. Klient może skorzystać z Planu Spłat Ratalnych (...), o ile: karta jest aktywna, zadłużenie jest terminowo spłacane, transakcja spełnia warunki określone w tabeli Limitów Transakcji. Minimalna kwota do zapłaty, wskazana w comiesięcznym wyciągu, będzie powiększona o ratę miesięczną.

(dowód: (...) Banku (...) S.A. k. 103-105)

Pismem z dnia 3 października 2013r. powód poinformował pozwanego o zwiększeniu limitu do kwoty 19.700 zł.

(dowód: pismo powoda z dnia 3 października 2013r. k. 106)

Od sierpnia 2011r. w ramach limitu pozwany zaciągał kredyty na podstawie Planu Spłat Ratalnych (...). W comiesięcznych wyciągach każdorazowo wskazywano wysokość transakcji, kapitał pozostały do spłacenia, ilość rat oraz oprocentowanie nominalne kredytu. Do września 2016r. pozwany spłacał zobowiązanie, a w wyciągu z dnia 11 września 2016r. kwota zaległa z poprzednich okresów wynosiła 0 zł. W wyciągu z dnia 11 grudnia 2016r. saldo zadłużenia zostało określone na kwotę 2.079,62 zł, zaś minimalna kwota do zapłaty na 2.037,70 zł. Termin płatności został wyznaczony na dzień 9 stycznia 2017r.

(dowód: comiesięczne wyciągi płyta CD k. 112)

Pismem z dnia 14 listopada 2016r. powód wezwał pozwanego do uregulowania wymagalnej kwoty 762,31 zł w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. W wezwaniu nie zastrzeżono, że w przypadku braku zapłaty bank dokona wypowiedzenia umowy.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 14 listopada 2016r. k. 107)

Pismem z dnia 11 stycznia 2017r. powód skierował na adres G. ul. (...) pismo zawierające oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy o kartę kredytową C. z zachowaniem dwumiesięcznego terminu wypowiedzenia, licząc od daty otrzymania pisma. Powodem wypowiedzenia było niedotrzymanie zobowiązań dotyczących warunków udzielenia kredytu określonych w umowie.

(dowód: wypowiedzenie z dnia 11 stycznia 2017r. k. 109 wraz z dowodem nadania k. 170-171)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych. W ocenie Sądu orzekającego brak było jakichkolwiek podstaw do odmowy wiarygodności i mocy dowodowej dokumentom prywatnym w postaci: umowy o kartę kredytową C. z dnia 18 grudnia 2007r., (...) Banku (...) S.A., wypowiedzenia umowy, wezwania do zapłaty, a także złożonych na nośniku elektronicznym comiesięcznych wyciągów. Podkreślić należy, iż wszystkie wymienione powyżej dokumenty jako dokumenty prywatne - zgodnie z treścią art. 245 kpc - korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania pochodzenia oświadczeń zawartych w tych dokumentach od ich wystawców, zaś w toku niniejszego postępowania domniemania te nie zostały w żaden sposób obalone przez stronę pozwaną. Nadto, część dokumentów (np. umowa kredytowa, dowód nadania wypowiedzenia) została uwierzytelniona przez występującego w niniejszej sprawie fachowego pełnomocnika powoda, zaś zgodność pozostałych dokumentów z oryginałami nie była kwestionowana przez stronę przeciwną. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że wymienione powyżej dokumenty przedstawiają rzeczywistą treść stosunku prawnego zawartego przez strony, a także jego wykonywania.

Zważywszy, iż swoje roszczenia w przedmiotowej sprawie powód wywodził z zawartej przez strony umowy o kartę kredytową C., zaś w ramach limitu kredytu pozwany zaciągał kredyty gotówkowe, jako podstawę prawną powództwa należało przyjąć art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 2187, dalej: Prawo bankowe) oraz przepisy ustawy z dnia 12 września 2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. Nr 169 poz. 1385). Zgodnie z art. 69 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W odpowiedzi na pozew kurator procesowy pozwanego zakwestionował m.in. wymagalność roszczenia, wskazując, że strona powodowa nie wykazała, że umowa została wypowiedziana w sposób prawidłowy.

W ocenie Sądu powyższy zarzut należało uznać za uzasadniony. Kwestię wypowiedzenia umowy regulował § 14 ust. 2 umowy stron, który skuteczność wypowiedzenia uzależniał od uprzedniego pisemnego wezwania do zapłaty zaległych kwot w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia. Zdaniem Sądu strona powodowa nie zdołała udowodnić, że dochowała tego wymogu.

Do akt sprawy przedłożono co prawda wezwanie do zapłaty z dnia 14 listopada 2016r., niemniej w jego treści nie zawarto zastrzeżenia, że w przypadku braku spłaty zadłużenia w wyznaczonym terminie powód dokona wypowiedzenia umowy o kartę kredytową.

Nadto, nie dołączono dowodu doręczenia tego wezwania pozwanemu, ani nawet dowodu jego nadania u operatora pocztowego.

Kolejne zastrzeżenia dotyczą skuteczności doręczenia oświadczenia w przedmiocie wypowiedzenia umowy. Zgodnie z treścią art. 61 § 1 kc oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W rozumieniu przytoczonego przepisu możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata nie może, z jednej strony, być utożsamiana z rzeczywistym zapoznaniem się przez niego z tym oświadczeniem (faktem zapoznania się), co oznacza, że skuteczne złożeniu oświadczenia woli następuje także, w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła ona do niego w taki sposób, że mógł się z nią zapoznać.

W judykaturze podnosi się, że dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi uprawdopodobnienie doręczenia jej adresatowi, który może to domniemanie obalić wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010r. II CSK 454/09, L.).

W przedmiotowej sprawie należało uznać, że pozwany nie miał możliwości zapoznania się z treścią złożonego przez powoda oświadczenia woli.

Jak bowiem wynika z dołączonego książki nadawczej korespondencja zawierająca oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy o kartę kredytową została skierowana na adres - G. ul. (...).

Nie sposób jednak uznać, że adres ten został określony w sposób kompletny, dokładny, a tym samym umożliwiając zapoznanie się pozwanego z treścią złożonego oświadczenia. Na podstawie złożonych dokumentów można jednoznacznie stwierdzić, że pozwany mieszkał pod adresem G. ul. (...). Powyższy adres dotyczy mieszkania znajdującego się w budynku wielorodzinnym na osiedlu mieszkaniowym, stąd w przypadku braku oznaczenia zarówno numeru budynku oraz numeru mieszkania dotarcie tego oświadczenia do pozwanego jest wręcz niemożliwe w sytuacji, gdy przy ul. (...) znajduje się więcej niż jedno mieszkanie. Nie sposób przy tym założyć, że osoba doręczająca dokładnie zna wszystkich mieszkańców osiedla i doręczyła wypowiedzenie pozwanemu mimo niedokładnego określenia adresu. W związku z powyższym należało uznać, że pozwany nie miał możliwości zapoznania się z treścią złożonego przez

powoda oświadczenia, a tym samym nie doszło do skutecznego rozwiązania umowy, a kwota kredytu nie stała się wymagalna z dniem następnym po upływie okresu wypowiedzenia.

W związku z powyższym, że skoro nie doszło do skutecznego rozwiązania umowy, to należało uznać, że pozwany jest zobowiązany jedynie do zapłaty bieżących należności, zgodnie z ostatnim comiesięcznym wyciągiem z rachunku karty kredytowej wystawionym przed wypowiedzeniem umowy. Biorąc pod uwagę, że wyciąg z dnia 10 stycznia 2017r. uwzględniał już przy określeniu salda całość długu (a więc również część roszczenia która stała się wymagalna wskutek wypowiedzenia umowy), wysokość roszczenia należało ustalić na podstawie wyciągu z dnia 11 grudnia 2016r. Z powyższego dokumentu wynika, że saldo zadłużenia na dzień wystawienia tego wyciągu wynosi 2.079,62 zł. Strona powodowa nie zaferowała żadnych innych dowodów, które pozwalałyby ustalić kwotę rzeczywistego zadłużenia pozwanego w innej kwocie. Zważyć bowiem należy, iż wszystkie wyciągi wystawione począwszy od stycznia 2017r. uwzględniały fakt wypowiedzenia umowy o kartę kredytową i postawienia całej należności w stan wymagalności, a wobec bezskuteczności wypowiedzenia powyższe wyliczenia należało uznać za oczywiście nieprawidłowe.

Zważyć należy, iż strona powodowa domagała się w niniejszej sprawie również zapłaty odsetek umownych w kwocie 81,77 zł ustalonych w Regulaminie Karty Kredytowej C. w wysokości 10 % rocznie od kwoty 17.622,01 zł naliczone do dnia 11 kwietnia 2017r. oraz odsetek umownych za opóźnienie w kwocie 125,53 zł w wysokości 10 % w skali roku za opóźnienie za okres od 12 kwietnia 2017r. do 7 maja 2017r., a także dalszych odsetek umownych od dnia 8 maja 2017r.

W ocenie Sądu roszczenie powoda w powyższym zakresie nie zasługiwało i nie sprostał on w tym zakresie ciężarowi dowodu. Po pierwsze, wobec braku skutecznego wypowiedzenia umowy i niepostawienia całego zobowiązania w stan wymagalności, powód nie może domagać się zapłaty odsetek od kwoty 17.622,01 zł. Po drugie, z żadnego z dokumentów dołączonych do akt sprawy, w tym umowy, (...) Banku (...) S.A. oraz Tabel oprocentowania nie wynika wysokość wskazanej przez powoda stopy oprocentowania (10 %). Mimo że kurator pozwanego kwestionował wysokość odsetek w odpowiedzi na pozew, odpowiadając na te zarzuty powód nie wskazał na jakiej podstawie przyjął takie oprocentowanie. W związku z powyższym, wobec niewykazania żądania w zakresie odsetek umownych, stosownie do treści art. 481 kc, Sąd uznał, że powodowi należą się jedynie odsetki ustawowe za opóźnienie od minimalnej kwoty do zapłaty.

W wyciągu z dnia 11 grudnia 2016r. minimalna kwota do zapłaty została określona na kwotę 2.037,70 zł, zaś termin płatności tej należności został wyznaczony na dzień 9 stycznia 2017r. W związku z powyższym należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2017r.

Na uwzględnienie nie zasługiwał podniesiony przez kuratora procesowego pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, iż w związku z tym, że począwszy od sierpnia 2011r. w ramach przyznanego limitu pozwany zaciągał kredyt (Plan Spłat Ratalnych (...)) należało przyjąć, że roszczenie powoda wynika z czynności bankowej, tj. umowy kredytowej. Bezspornie do przedawnienia roszczeń wynikających z umów kredytowych, a więc związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej powoda zastosowanie znajduje trzyletni termin przedawnienia (art. 118 kc). Zgodnie z art. 120 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Rozważając kwestię terminu początkowego, od którego nastąpił bieg terminu przedawnienia, należało mieć na względzie, że pozwany dokonywał dość regularnych spłat zobowiązań wynikających z przedmiotowego stosunku prawnego. Jak bowiem wynika z comiesięcznych wyciągów z rachunku karty kredytowej złożonych na nośniku elektronicznym w wyciągu z dnia 11 września 2016r. kwota zaległa z poprzednich okresów wynosiła 0 zł.

W związku z powyższym należało przyjąć, że najwcześniej od daty płatności wskazanej w tym wyciągu pozwany opóźniał się z zapłatą i od tej daty rozpoczął biec termin przedawnienia. Zważywszy, iż pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 17 maja 2017r. należało uznać, że nie doszło do przedawnienia roszczenia i to zarówno

w przypadku przyjęcia terminu trzyletniego, jak również terminu dwuletniego do przedawnienia roszczeń objętych pozwem.

Z uwagi na bezskuteczność wypowiedzenia umowy, większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie miał podniesiony przez kuratora procesowego pozwanego zarzut dotyczący nie wykazania przez powoda roszczenia z tytułu kredytów udzielonych w ramach limitu na karcie kredytowej. Niemniej, zważyć należy, iż zarówno z § 12 umowy, jak i § 19 Regulaminu wynika uprawnienie do zaciągania tego typu zobowiązań. W myśl tych postanowień umownych pozwany mógł skorzystać z Planu Spłat Ratalnych (...), o ile karta była aktywna, zadłużenie było terminowo spłacane, a transakcja spełniała warunki określone w tabeli Limitów Transakcji. W razie udzielenia kredytu minimalna kwota do zapłaty, wskazana w comiesięcznym wyciągu, była powiększona o ratę miesięczną. Zwrócić należy uwagę, że w comiesięcznych wyciągach powód każdorazowo wskazywał wysokość transakcji, kapitał pozostały do spłacenia, ilość rat oraz oprocentowanie nominalne kredytu. Zatem wysokość zobowiązania kredytowa została sprecyzowana w sposób dostateczny. W świetle powyższego należało zatem przyjąć, że powód zdołał wykazać swoje roszczenie także w tym zakresie, choć nie miało to wpływu na ostateczny wynik sprawy.

Na koniec, należy zauważyć, że w odpowiedzi na pozew kurator procesowy pozwanego zarzucił m.in. że klauzula dopuszczająca możliwość automatycznego przedłużania umowy o kolejny czas niedookreślony narusza interesy konsumenta, a tym nie wykazano na jaki okres umowa została zawarta.

Zgodnie z treścią art. 3851 § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W myśl art. 3851 § 3 kc niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Z kolei wedle art. 3852 kc oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

W ocenie Sądu nie ma dostatecznych podstaw, aby uznać kwestionowaną przez kuratora procesowego pozwanego klauzulę umowną za abuzywną. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z § 2 skutek automatycznego przedłużenia umowy nie następował, gdy konsument poinformował bank o zamiarze nieprzedłużania umowy na co najmniej 30 dni przed upływem okresu ważności aktualnie posiadanej karty. W ocenie Sądu powyższe uprawnienie dostatecznie chroniło dostatecznie interesy konsumenta, zapewniając mu możliwość wyłączenia skutku automatycznego przedłużenia umowy i tym samym rezygnacji z dalszego korzystania z karty kredytowej. W ocenie Sądu konsument miał wystarczająco długi termin na złożenie stosownego oświadczenia woli i nie sposób w tym zakresie dopatrzeć się naruszenia interesów konsumenta. Nadto, skoro pozwany korzystał z karty, a nawet zaciągał w niej kredyt, należało uznać, że jego wolą było dalsze trwanie stosunku prawnego.

Reasumując, na mocy art. 69 Prawa bankowego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.079,62 zł, zaś na mocy art. 481 kc zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 2.037,70 zł od dnia 10 stycznia 2017r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie, na podstawie powołanych powyżej przepisów a contrario, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc i rozliczył je stosunkowo. Strona powodowa wygrała niniejszy spór w 11,4 %. Poniesione przez powoda koszty stanowiła opłata sądowa od pozwu (892 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia kuratora (1.440 zł) – łącznie kwota 5.949 zł, z czego powodowi należy się kwota 674,76 zł.

Na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 5 ust. 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od stron na rzecz Sądu Rejonowego – Skarbu Państwa w G. nieuiszczone koszty

wynagrodzenia kuratora, które zostały tymczasowo wypłacone ze Skarbu Państwa w wysokości 119,70 zł w stosunku w jakim powód przegrał niniejsze postępowanie. Stąd, Sąd nakazał ściągnąć od powoda kwotę 105,30 zł.